

GALATÁKNAK ÍRT LEVÉL, Tükör fordítás - Mirror Bible – Francois du Toit

A levél legfontosabb gondolatai

Ebben a csodálatos levélben Pál úgy ajánlja az evangéliumát, mint ami őbenne, Pál apostolban az önmagát leleplező Krisztus. (2:20)

A cselekedet-központú törvényeskedés hasztalanul igyekszik javítani az emberi viselkedést. Ezt az értelmetlen próbálkozást Pál szembeállítja azzal, hogy a bennünk lakozó Krisztus csodálatosan leleplezi azt, hogy az Isten szerinti eredeti teremtés már helyre van állítva bennünk. Úgy használja a 'törvény', a 'hús' és a 'cselekedetek' szavakat a 'kegyelem', a 'szellem' és a 'hit' szavakkal szemben, hogy ezzel hivatkozik a kereszt sikerének erőteljességére. Az ígéret Krisztus személyében beteljesedett és az emberi életben lelepleződött!

1:12 Ezt az üzenetet nem az ember találta ki. A forrásom nem a hivatalos vallásos képzésem volt. Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által kaptam.

1:15 Isten örökkévaló szerelme, az az álom, amit szeretetében rólam álmodott, elválasztott engem az anyám méhétől, vagyis leválasztott az én természetes származásomról, a szülői házban kapott identitásomról. Ezért már az Ő kegyelme lett az én új és eredeti identitásom.

1:16 Ez a szíve az evangéliumnak, amit hirdetek. Ez azzal kezdődött, hogy lelepleződött bennem a fiúság: Istentől származom. Ez felszabadított arra, hogy ugyanezt a fiúságot hirdessem a nem zsidó emberekben is. Nem éreztem azonnali készletet arra, hogy kikérjem azok véleményét, akik Krisztust csak mint egy történelmi alakot ismerték.

3:21 A törvény semmiképpen sem áll szemben Isten ígéretével. A törvény megléte szinte kétségbeesetten kiált egy olyan Megváltóért, aki mintegy a saját életét adja az emberbe. Az Ő élete bennünk felszabadítja az általa kapott megigazultságunkat. Erre a törvény totálisan képtelen volt! Ha az ember a törvény által képes lett volna megigazulni, akkor semmi szükség sem lett volna az ígéretre.

3:22 Az Írás arra következtetésre jut, hogy kivétel nélkül minden ember ugyanabban a kényszerhelyzetben van: a bűn foglya. A hit azonban mindenki számára elérhető közelségbe hozza az azonnali szabadulás ígértét. Jézus Krisztus teszi lehetővé mindenki számára, hogy elhiggye azt, amit Isten hisz az ő megigazultságukkal és helyreállított ártatlanságukkal kapcsolatban.

(Lásd Róma 3:22 Jézus az Isten emberbe vetett hitének megtestesülése. Az Isten megigazítása most úgy jelenik meg, hogy mindenki higgyen, függetlenül attól, hogy kik ők, nincs semmi különbség.)

4:5 Jézus megbízatása az volt, hogy az emberi nemet a teljesítmény törvényrendszeréből

kimentse, és hogy Istenben való igazi fiúságunk kinyilatkoztatását kihirdesse.

4:6 Azért, hogy megpecsételje fiúságunkat, Isten megbízta a fiúság Szellemét, hogy visszhangozza szívünkben: „Abba!” Most tehát lényünk legbensejében felismerjük Őt, mint igazi és nagyon drága Édesapánkat.

5:1 Krisztus határozza meg a hiteteket. Ő a ti szabadságotok, ezért mindattól megszabadít, amitől a törvény soha nem tudott szabaddá tenni! Ebben a szabadságban találjátok meg szilárd alapokat! Ne hagyjátok, hogy a vallás ismét elbuktasson benneteket, szabályok és kötelezettségek rendszeréhez kötve titeket.

5:6 A szeretet hozza mozgásba a hitet. *(Könnyű a szeretetnek hinni!)*

1. fejezet

1:1 A nevem Pál, a szolgálatom és az üzenetem nem része semmilyen akkreditált teológiai képzésnek, és nem is támogat engem semmilyen vallási intézmény. A jóváhagyásom Jézustól a Messiástól és Istentől, a mi Apánktól van, aki feltámasztotta Őt a halálból.

(Apostol az, aki 'kényszerítve van', hogy menjen, megbízott, meghatalmazott, 2 Kor 5:14.20; Róma 1:5 Az apostolság nem egy cím, hanem inkább azt a kényszerítő sürgetést határozza meg, amely az evangélium terjesztésére készlet. A feltámadás kinyilatkoztatása lelkesíti a megbízatást. Pál látta, hogy az emberiség Krisztussal együtt feltámadt. Hóseás 6:2; Efezus 2:5-6)

1:2 Én és itt, Rómában élő hívőtársaim küldjük ezt a levelet az összes galáciai gyülekezetnek.

1:3 Kegyelemmel és békességgel köszöntünk benneteket, amely abból fakad, hogy ismerjük Istent, mint Apánkat és Jézust, aki a krisztusi élet Feje. *(Jézus a krisztusi élet Ura. A nekünk tervezett Élet teleplezve áll előttünk.)*

1:4 A kegyelem és a békesség abban a tényben gyökerezik, hogy Jézus bűnbakként adta magát a bűneinkért, és kiragadott bennünket a jelenlegi vallásos korszak ránk törő gonoszságából¹. Apánk pontosan ezt tervezte az emberiség iránti szeretetében.

*(A **poneros**¹ szó azt jelenti, hogy tele van munkával, nehézségekkel és bosszúságokkal; a jó és a munka 'poneros' tudás fájának gyümölcse. Ez a teljesítményen alapuló ítélettel zárul, ami ellentétes az érték alapú jóváhagyás nézőpontjával.)*

1:5 Az Ő dicsőséges hírneve örökkévaló. Minden időt és korszakot átível. Ámenünkkel köszöntjük Őt.

(Semmi, amit a vallás közvetít, bármelyik korszakban vagy akármilyen kontextusban, nem érhet fel hozzá.)

1:6 Csodálkozom, hogy mennyire könnyen rá lehetett szedni benneteket, hogy lecseréljétek az evangéliumot egy átverésre. Az evangélium feltárja a Krisztusban megmentett, eredeti és sértetlen identitásokat. Az átverés a kegyelem és a törvényeskedés összeházasításában rejlik. Ez a kevert lötyty 'csináld magad' üdvösségprogramot gerjeszt, ami a pusztulás fő receptje.

1:7 Nincs más evangélium, az 'evangélium' címkéjű, úgynevezett keresztény termékek sokfélesége ellenére sem. Ha a törvény bármilyen kis nyoma megmarad, az nem jó hír, csupán vallásos emberek képzelgésai, amik ellopnak Krisztus evangéliumából. *(Néhányan szeretik összezavarni a gondolataitokat az evangélium kicsavarásával, hogy azok igazodjanak az ő véleményükhöz.)*

1:8 Ha az, amit prédikálunk, csak egy kicsit is eltérne Krisztus befejezett művének evangéliumától, tegye bár ezt valaki a közösségünkben, vagy akár én magam is, ugyanúgy legyen átkozott, még akkor is, ha arra hivatkozna, hogy egy angyal látogatásának hatására teszi ezt.

1:9 Hadd legyen nyílt és világos ebben a kérdésben: bármilyen 'evangélium', ami nem hangsúlyozza a kereszt befejezett művét, az egy hamisítvány, és semmi mást nem terem, mint átkot!

1:10 Éles ellentétben az akkori idővel, mikor még meghatalmazó levélre volt szükségem vallási intézményektől, hogy jóváhagyják küldetésemet, most már maga az Isten az én teljes bizonyosságom. Egyedül Neki tartozom elszámolással, senki másnak. Krisztus alkalmazásában állok. Kegyelemfüggő vagyok. A népszerű vallásos vélekedés nem fog meghatni engem, hogy lealkudjak az üzenetemből. *(Mit számít ilyenkor egy lenyűgöző önéletrajz, ha még a Teremtőd sem tart rá igényt?)*

1:11 Teljesen világossá akarom tenni számotokra, barátaim, hogy az üzenet, amit hirdetek, nem pusztán filozófiai spekuláció vagy vallási vita eredménye.

1:12 Ezt az üzenetet nem az ember találta ki. A forrásom nem a hivatalos vallásos képzésem volt. Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által kaptam. *(Még ha egykor emberi szemszögből ismertük is Krisztust, már nem így ismerjük őt. 2Korintus 5:16)*

1:13 Mindenki tudja, milyen buzgó zsidó voltam, amikor kegyetlenül üldöztem Isten egyházát.

1:14 És hogyan haladtam meg kortársaimat a zsidó hitben, abban a túláradó vágyamban, hogy őseim hagyományát megőrizzem.

1:15 Isten örökkévaló szerelme, az az álom¹, amit szeretetében rólam álmódott,

elválasztott engem az anyám méhétől, vagyis leválasztott az én természetes származásomról, a szülői házban kapott identitásomról. Ezért már az Ő kegyelme lett az én új és eredeti identitásom².

(Az **eudokeo**¹ szó azt jelenti, hogy az Ő csodálatos szándéka, a jól elvégzett véleménye, akarata. Az anyám méhe, a természetes származásom és identitásom, mint Benjámín fia, azaz Benjámín törzséből való. A **kaleo**² jelentése: hívni, nevezni, név szerint idézni.)

1:16 Ez a szíve az evangéliumnak, amit hirdetek. Ez azzal kezdődött, hogy lelepleződött¹ bennem a fiúság: Istentől származom. Ez felszabadított arra, hogy ugyanezt a fiúságot hirdessem a nem zsidó

emberekben² is. Nem éreztem azonnali késztetést arra, hogy kikérjem azok véleményét, akik Krisztust csak mint egy történelmi alakot ismerték.

(Pál a *αποκαλῦσαι* apokalupsai igét használja, amely a *ἀποκαλύπτω* apokaluptō, a leleplezni szó aorisztikus főnévi igenévi alakja. Az aorisztikus infinitívusz egy cselekvés előzetes befejezését jelzi egy időponthoz viszonyítva. A két forma közötti ellentétnek inkább az aspektushoz van köze, mint az időhöz. A jelen idejű főnévi igenév progresszív vagy imperfektív aspektus kifejezésére szolgál. Az ige által kifejezett cselekvést úgy ábrázolja, mint ami folyamatban van. Az aorisztikus infinitívusz azonban nem fejez ki progresszív aspektust. Az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, amelynek van kezdete és vége. A görög szöveg teljesen világos, „Tetszett az Atyának, hogy leleplezze a fiát énbennem azért, hogy hirdessem Őt a nemzetekben!” Az **en emoi**¹, azt jelenti ‘bennem’, és **en ethnos**², a ‘pogány nemzetekben’, illetve a nem zsidó emberek sokaságában! Nem a pogányok ‘között’, ahogy a legtöbb fordítás mondja.

A Dativus használata az en prepozícióval együtt - en tois ethnesi [az ethnosból], tovább hangsúlyozza a helymeghatározást. Néhány fordítás helyesen fordítaná a mondat első részét: „az Atyának tetszett, hogy Fiát kijelentette bennem”; de aztán sajnos minden fordítás ugyanazt a szót fordítja, a következő sorban, hogy a nemzetek között. Később, amikor Barnabást elküldték, hogy vizsgálja meg a görögök megtérését az ApCsel 11-ben, ahelyett, hogy a történeteket jelentette volna a jeruzsálemi központnak, azonnal megkeresi Pált, tudva, hogy Pál evangéliuma annak a titoknak a lelepleződése, hogy Krisztus a nemzetekben van. Kol 1:27 Nem csoda hát, hogy azok a hívők voltak az elsők, akiket keresztényeknek, vagyis Krisztushoz hasonlóan Felkenteknek hívtak! Jézus Krisztus megerősíti, hogy az ember fia az Isten fia. Máté 23:9 „Ne nevezetek senkit apátoknak a földön, mert egy Apátok van, aki a mennyben van.” Pál emlékezteti a görög filozófusokat az ApCsel 17-ben, hogy Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Az emberiség valóban Isten leszármazottja. Saját írásaikból idéz, Epimenédész Kr. e. 600 és Aratosz Kr. e. 300 írásaiból. A fiúság romolhatatlan magja éppen annyira benne van minden emberben, ahogy a mag már benne van minden talajban, még ha a pusztában is van, várva az esőt, hogy felébressze és beindítsa az életét! „Mert ahogyan az eső és a hó leszáll az égből, és megáztatja a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi azt, úgy lesz az én beszédemmel, ami a számból származik, beteljesíti a célját, nem fog csalódást okozni, átítatja a földet, termővé gyümölcsözővé teszi azt, a tövis helyett ciprus, a vadrózsa helyett mirtusz

növekedik!” Ézsaiás 55:8-11.13. Máté 13:44 Jézus azt mondja, hogy a mennyek országa olyan, mint egy elrejtett kincs egy szántóföldben! Sokkal több van a földben, mint ami a szemnek látható! A 2Kor 4:4.7-ben Pál mondja, hogy ez a kincsünk cserépedényben van! De ennek a világnak az istene arra törekszik, hogy megvakítsa az elménket a hitetlenségen keresztül (egy magunkkal kapcsolatos hazugságban való hiten keresztül, 4Mózes 13:33), visszatart bennünket az evangélium világosságától, ami az Isten dicsőségének lelepleződése Krisztus arcán, aki az Isten képe, mintegy tükör által! Amikor Jézus a bűnösről beszélt, úgy beszélt róla, mint az elveszett bárány, érme, vagy fiú. Lk 15. Nem lehetsz elveszett, hacsak nem tartozol eleve valahova. A felirat és a kép nem tűnik el az érméről, amikor az elveszett. Hogyan dicsérjük Istent és ugyanazzal a szájjal átkozzuk azt az embert, aki a képére lett teremtve? Jakab 3:9; Lukács 20:20-26. Az emberiség elfelejtette, hogy milyen emberek vagyunk eleve. Az ember az Ő Alkotója képének és hasonlatosságának a hordozója. Jézus pontosan azért jött, hogy ezt felfedje és megváltsa. Most megláthatjuk Őt fedetlen arccal, mintegy tükör által, és azonnal átalakulunk a megértésünkben az Ő hasonlatosságára. A test dicsőségéről (véleményéről) az Isten dicsőségére (véleményére). A törvényeskedő vallás a helyén rögzítve tartotta a leplet. A Jó Hír felszabadító igazságának hirdetése eltávolítja a leplet! A 'rút kiskacsá'-nak nincs szüksége arcfelvarrásra vagy leckékre arról, hogyan kell hatyúéletet színlelni! Ahhoz, hogy valóban szabad legyen, csak arra van szüksége, hogy megtudja az igazságot magáról.

János 14:20 Azon a napon tudni fogjátok, hogy mi egymással zavartalan egységben vagyunk. Én az Atyámban vagyok, ti bennem vagytok, és én bennetek. (A megtestesülés nem osztja meg a Szentháromságot. A megtestesülés az emberiség megváltott belefoglalását ünnepli. Képzeljünk el 4 kört, ahol egyik a másikba illeszkedik - A külső kör az Apánk, aztán Jézus az Apánkban, majd mi Jézusban, és a Szent Szellem bennünk. Ez elválaszthatatlan, bensőséges egységet jelent. Figyeljük meg, hogy nem a mi felismerésünk helyezi Jézust az Apánkba, vagy minket őbeléjük, vagy Krisztus Szellemét belénk. A tudásunk egyszerűen csak ráébreszt bennünket megváltott egységünk valóságára. Az arany nem válik arannyá, amikor felfedezik, de az biztos, hogy valutává válik.)

1:17 Ez aztán radikális! Szándékosan távol tartottam magam Jeruzsálemtől és Jézus tanítványaitól. Arábiában kötöttem ki, mielőtt újra visszatértem volna Damaszkuszba. (Ennek a kinyilatkoztatásnak a súlya nem hagyott más választást számomra. Ahelyett, hogy több tényszerű információt gyűjtsek be Krisztusról, inkább arra vágyom, hogy még sokkal jobban felfedezem Őt magamban! Lásd a 2Kor 5:16-ot.)

1:18 Három évvel később Jeruzsálembe merészkedtem, főként azért, hogy Kéfással¹ találkozjam. Végül két hetet töltöttem vele.

(A kőszikla arámul 'kefas'¹, görögül 'petros'. Itt Pál azért hívja Pétert Kéfásnak, hogy a név jelentését hangsúlyozza, nem pedig az ismerősnek hangzó Péter elnevezést. Jézus azt mondta, hogy az ember valódi identitásának és eredetének szikla szilárd (kőszikla) alapja az 'eklesia', szó szerint az 'eredeti identitás', az 'ek', elöljáró szóból, ami jelzi az eredetet (valamiből) és a 'kaleo', a hívni, elnevezni szóból származik. Máté 16:13-18.

Lásd az Ézsaiás 51:1 és 5Mózes 32:18; 1Péter 2:5; 1Királyok 6:7)

1:19 Ez alatt az idő alatt nem láttam senkit a többi apostolok közül, kivéve Jakabot, Jézus fiatalabb testvérét.

(Saul [Pál], Péter [Kéfás] és Jakab egyformán osztoztak egy létfontosságú kinyilatkoztatásban. Mindhárman felfedezték eredeti identitásukat a természetes származásukon túl: „Mostantól fogva nem ismerünk többé senkit test szerint” - mondja Pál a 2Kor 5:16-ban. „Simon, Jóna fia, nem test és vér nyilatkoztatta ki neked, hogy mint ember fia, én vagyok a Krisztus, az Isten Fia. Most, hogy tudod, ki vagyok, engedd meg nekem, hogy bemutassalak téged magadnak! Azt mondom, hogy te Kőszikla vagy, egy régi Kősziklából való. Máté 16:17-18 Jézus szolgálatának három éve alatt egyetlen testvére sem hitt benne. János 7:5, de az 1Kor 15:7-ben Pál külön említést tesz arról a tényről, hogy Jézus megjelent Jakabnak is a feltámadása után. Hirtelen megvilágosodott Jakabnak, hogy a világosság Atyja a valóság örökkévaló Igéje által szülte az emberiséget, az Ige testté lett és az emberiség halálát halta, és az ő feltámadásával együtt feltámasztotta az emberiséget az új életbe. Ha valaki hallja ezt az Igét, akkor látja a születéskori, eredeti képét, mintegy tükör által! Ahogy Péter később elismerte: „Újjászült bennünket, amikor Jézus feltámadt a halálból!” 1Pét 1:3 Az Ige, mely létezett az idő előtt, a mi eredetünk. Jakab 1:17-18.23-24)

1:20 Nem azért írom ezt, hogy becsapjalak titeket. Valóban így kezdtem hirdetni ezt az evangéliumot.

1:21 A rövid jeruzsálemi látogatásom után elutaztam Szíria és Kilikia vidékeire.

1:22 Egyetlen júdeai keresztény gyülekezet sem ismert engem személyesen.

1:23 Csak azt a híresztelést hallották, hogy aki egykor az ő ügyük ádáz ellensége volt, most éppen azt az evangéliumot hirdeti, melyet valaha megkísérelt kiirtani.

1:24 Így tehát elismerték Isten dicsőségét bennem.

2. fejezet

2:1 Első látogatásom után tizennégy esztendővel Barnabással együtt különleges misszióba mentem Jeruzsálembe. Szándékosan magunkkal vittük Tituszt is.
(Titusz Pál szolgálatának egyik első gyümölcse volt Görögországban. Fontos tudni, hogy Barnabást a jeruzsálemi központ küldte ki, hogy vizsgálja ki a görög megtérőkről szóló híresztelést. Ő azonban ahelyett, hogy visszatért volna Jeruzsálembe visszajelzést adni a rangidős apostoloknak, elment Pálért, mert ismerte az ő tanítói ajándékát és a kinyilatkoztatását arról a titokról, hogy „Krisztus Bennetek van”. Kol 1:26; ApCsel 11:25-26)

2:2 Különösen azt akartam, hogy az egyház legfelső vezetősége hallja, mit tanítok a pogány nemzeteknek evangéliumként, úgy, ahogy az nekem különleges erővel feltárult.

Úgy döntöttünk, hogy csak zárt körben találkozunk, hogy elkerüljünk bármilyen esetleges nyilvános vitát. Így tudták a legjobban megítélni saját maguk, hogy véleményük szerint a szolgálatom hiteles-e vagy sem.

2:3 Görög útitársunk, Titusz, túlélte a körülmétkedéssel kapcsolatos próbát és végülis nem kényszerítették rá.

2:4 Néhány zsidó, barátságot színlelve titokban belopakodott közénk, hogy kikémleljék, vajon körülmélték-e őt vagy sem. Krisztusban való szabadságunkon megbotránkoztak. A kémeknek csak egyetlen szándékuk volt, az, hogy a törvényeskedés láncainak rabságába hajtsanak minket.

2:5 Azt akarjuk, hogy tudjátok, hogy mindent odaadtunk azért, hogy az evangéliumot hígítatlanul megőrizzük számotokra. Ha az üzenetből csak egy kicsit is elengedtünk volna, hogy igazodjunk az ő véleményükhöz, akkor az egész pogány világ becsapva érezte volna magát. A tiszta evangéliumnak ilyen jövője van bennetek.

2:6 A magas rangú vezetőknek nem volt mit hozzáfűzniük az üzenetemhez. Meg kell mondanom, hogy a legkevésbé sem ijesztett meg engem a rangjuk. Isten nem a látszat alapján ítéli meg az embereket.

(A fontosakat és a jelentékteleneket egyformán megbecsüli és szereti. 2Kor 5:14.16)

2:7 Abból, amit megosztottam velük, elismerték az üzenetem pontosságát, és úgy érezték, hogy míg Péter szolgálata inkább a zsidók felé irányul, az enyém a pogány világra szabott.

2:8 Elismerték, hogy amennyire Péter szolgálata, hogy a zsidóknak prédikáljon, Istentől volt szentesítve, ugyanannyira az én megbízatásom is, hogy a pogányokat evangelizáljam.

2:9 Az egyház úgynevezett oszlopai, Jakab, az Úr testvére, Kéfás és János elismerték azt az ajándékot, amit a kegyelem üzenetének kinyilatkoztatására kaptam, és baráti jobbukat nyújtva áldásukat adták munkámra. Miközben ők a zsidók megtérítésére összpontosítottak, engem elismertek, mint aki a pogányoknak szóló üzenettel rendelkezik.

2:10 Egyetlen kérésük az volt, hogy adjunk valamit a köztük lévő szegényeknek, amit lelkesen meg is tettünk, hiszen már készültünk ajándékokkal. (ApCsel 11:29-30)

2:11 De amikor Kéfás viszont látogatásra érkezett Antiókhiaiba, szemére kellett vetnem a képmutatását.

2:12 A görög hívőkkel való kapcsolata olyan őszintének tűnt, hogy még együtt is evett velük, amíg Jakab csoportja meg nem érkezett Jeruzsálemből. Ekkor a törvény iránti hűsége megmutatta az igazi arcát. A színlelése kínos volt.

2:13 A vezetői pozíciója miatt képmutatása a többi zsidó hívőt is magával ragadta. Még Barnabást is elcsábították. Micsoda szégyen!

2:14 Az evangélium hiteles értelmezése egyértelműen veszélybe került. Ezzel nyilvánosan szembesítettem Pétert. „*Kollégáid háta mögött azt mutatod, mintha úgy élnél, mint egy pogány, mintha a zsidó szokásaid már nem számítanának többé. Most pedig hirtelen elavult zsidó szabályokat erőltetsz ezekre a pogány hívőkre, hogy lenyűgözd a zsidó barátaidat.*”

2:15 A bűn nem személyválogató. A bűn az bűn, akár zsidók, akár pogányok vagytok.

2:16 Nekünk zsidóknak kell tudnunk először, hogy senki sem fogja elérni az Isten előtti megigazultságot a Törvény elvárásainak megfelelő személyes teljesítménnyel. Nemzedékeken át a megigazultságra törekedtünk a személyes teljesítmény rendszerében, de szánalmasan elbuktunk. Jézus Krisztus testesíti meg Isten hitét¹ helyreállított megigazultságunkról. Ez az egyetlen érvényes alapja hitünknek. Ő meg van győződve arról, hogy eleget tett ahhoz, hogy igaznak jelentse ki az embert. A jó véghezvitele iránti legjobb szándékunk sem képes semmit hozzáadni a megigazult állapotunkhoz. A megigazultság nem a jó viselkedésünk jutalma. Mi mint zsidó hívők tudjuk ezt! Semmi előnyük sincs másokkal szemben. Zsidó és pogány egyaránt a törvény által kirekesztett volt, most pedig semmilyen más okból, csak Jézus által egyformán megigazult.

(Objektív genitívusz¹ - „valakinek a hite” - „Ő a hit szerzője és bevezetője. Ő a hit eredete és befejezése.” Zsid 12:2 „Hitből hitbe” Róm 1:17 Isten meggyőződése Fia teljesítményének érdeméről az, ami felébreszti a hitet az emberiségben.)

2:17 Ha azonban a hitből való megigazultságotok felfedezése közben, abban, amit Krisztus szerzett meg nektek, azt találjátok, hogy még mindig lehetséges elbuknotok, akkor se címkézzétek már magatokat újra bűnösnek. Az a tény, hogy vétkeztetek, nem törli el a Krisztus keresztségét és semmi okot nem ad nektek arra, hogy elhagyjátok a hit általi megigazulást, mintha Krisztus lenne a hibás az eltávolodásotokért. Ez teljesen abszurd lenne.

(Most hirtelen újra meg akarjátok tartani a törvényt, hogy valamit hozzáadjatok a megigazultságotokhoz, mintha Krisztus nem ért volna el eleget. Ne hagyjátok, hogy a tapasztalataitok megtévesszenek benneteket, új tanítás kitalálására sürgetve titeket!)

2:18 Csak egy szélhámos próbál egyszerre a törvény embere és a kegyelem embere lenni.

2:19 A törvény a halálomat követelte¹. De a kegyelem kinyilatkoztatja, hogy Isten gondolkodása szerint azt a halált Jézus halta meg. Ami tehát a törvényt illeti, halott ember vagyok, de ami Istent illeti, élek.

(A dia¹ szó jelentése miatt. Itt arra utal, hogy a törvény volt az, ami a halálomat követelte. De Isten zsenialitásának misztériumában Jézus az emberiség halálát halta. Ami

azt jelenti, hogy Isten hite szerint én meghaltam annak a régi rendszernek, amely az egyéni jó viselkedés által próbálja az Ő tetszését elnyerni. Ezt már be is ismerhetnénk végre. Ezért kudarcot vallottak a legodaadóbb hiedelmeink, valamint a legjobb próbálkozásaink a megigazultság elérésére, mert arra alapultak, hogy tizből tízszer sikerülnie kell valaminek ahhoz, hogy érvényes legyen. Ezt a problémát így nem lehet megkerülni. Lásd a Rómaiakhoz írt levél 7. fejezetét a Tükör Bibliában.)

2:20 Így tehát egyszerre vagyok halott és élő. Halott vagyok a régi énemnek, aki próbáltam lenni, és élek a valódi énemnek, aki Krisztus bennem. Vele együtt

megfeszítettem, és most vele együtt élek¹. Micsoda dicsőséges összefonódás! Benne voltam a halálában. Most felfedezem, hogy Ő belém, az életembe ivódott. Most először lehetek szabad a bőrömben, elmerülve a közös fiúságunkba vetett hitében. Szeret engem és hisz bennem. Ő Isten ajándéka számomra.

*(Az συνασταυρωμαι szó a **suntauroō**¹ igéből, jelen időben van, ami azt jelzi, hogy nemcsak a múltban feszítettem meg Krisztussal együtt, hanem most is ebben a jelen állapotban létezem. Hogyan tudna bármilyen emberi erőfeszítés ezen javítani! Lásd Hóseás 6:2 és Ef 2:5, továbbá Róma 7:6. De most már teljesen felszabadultunk abból az életből, amit a törvény szabályai irányítottak. Meghaltunk annak, ami egykor fogva tartott minket. Szabadok vagyunk, hogy a szellemi spontaneitás újdonságának a foglyai legyünk inkább, mint elavult vallási rituáléknak, az írott törvénykönyv puszta látszatértékét utánozva. Abban a pillanatban, amikor a spontaneitást szabályokkal cseréljük fel, elveszíti a románc az édességét.)*

2:21 Isten kegyelmének a megsértése Mózeszt részesíteni előnyben Jézussal szemben. Ha a törvény meg tudott volna igazítani benneteket, akkor Jézus hiába vesztegette az idejét azzal, hogy a halálotokat halta.

(Ez lealacsonyítaná a megváltást a ti engedelmisségetek és Krisztus engedelmissége közötti versennyé. Róma 5:19)

Megjegyzések a Gal 2:20-hoz

Vö. 1Tessz 5:10 Az a tény, hogy ő meghalta a mi halálunkat, egyformán érvényes azokra, akik már ébren vannak ennek hatására, de azokra is, akik még mindig mélyen alszanak az iránta érzett közömbösségükben. Együtt vagyunk arra rendeltetve, hogy a lehető legszorosabb közösségben¹ éljünk vele összefonódva.

*(A **hama**¹ szó a szoros társulást jelző egyesülés része.)*

Szintén Ef 4:21 Az igazság¹ Jézusban van meghatározva. Nem lehet őt más összefüggésben tanulmányozni. Ő a megtestesülés. Hallgassátok, ahogyan ő visszhangzik bennetek. A rólatok szóló igazságnak Jézusban van a végső támpontja.

(Szó szerint: Az igazság¹, amint az Jézusban van. Lásd 1Jn 2:7-8 Bármilyen igaz rá, az rád is

ugyanúgy igaz. Ő nem azért jött, hogy egy új, kompromisszumos szabályrendszert vezessen be. Ő nem nekünk, hanem rólunk mutat példát.)

Ef 4:22 Mert az őbenne, az ő halálában és feltámadásában való egyesülések igazságában levetköztétek¹ ezt a régi identitást, mint egy piszkos, elnyűtt ruhát. A tudatlanság és a kéjvágy [18. v.] megrontott és becsapott benneteket, hogy viseljétek egyáltalán.

*(Az ige, αποθεσθαι **apothesthai**¹, aorisztikus középső főnévi igenév, amely az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, kezdettel és véggel. Csakúgy mint egy színész, aki egy adott szerephez köpenyt viselt, amelyet értelmeznie kellett; a hamis identitás már nem releváns. Lásd Kol 3:1-3:9 Az a régi élet hazugság volt, idegen volt a nekünk tervezett élettől. Azokat az álruhákat most teljesen levetköztük magunkról, amikor megérintjük a Krisztussal való egyesülésünket az ő halálában és feltámadásában. Többé nem vagyunk kötelesek a korábban viselt köntösünk azonossága és uralma alatt élni, és nem is csalunk meg senkit hamis színleléssel. [A jelmezek, amelyeket egy színész viselne, meghatározzák a szerepét a darabban, de nem határozhatják meg őt magát.]*

Ef 4:23 Így szokás szerint megújultok¹ elmétek legbensőjében. Ez azt fogja eredményezni, hogy teljesen átíródik a magatokról való gondolkodásotok.

(Merengjétek el a rólatok szóló igazságon, ahogyan az Krisztusban megjelenik. Kezdjétek azzal a ténnyel, hogy vele ültök a mennyben. Soha nem lehettek övele együtt jobban feltámasztva és felemelve, mint amennyire már most is abban vagytok. [Ef 2:5-6] Csak a megváltott együvé tartozásotok tudatában „növekedhettek”. Figyeljétek meg, hogy Pál nem azt mondja, hogy „újítsátok meg elméteket”. Hanem, hogy szokás szerint

*megújultatok... A jelen idejű passzív főnévi igenevet ανανεοσθαι **ananeosthai**¹, ana, felfelé [azáltal, hogy a fenti dolgokra irányítjátok gondolataitokat, ahol Krisztussal együtt ültök] és νεωτερος neoterós, felújított; megújult. A görög főnévi igenévnek lehet jelen idejű vagy aorisztikus alakja. A két forma közötti ellentétnek inkább az aspektushoz van köze, mint az időhöz. A jelen idejű főnévi igenév progresszív vagy imperfektív aspektus kifejezésére szolgál. Az ige által kifejezett cselekvést úgy ábrázolja, mint ami folyamatban van. Az Aorist Infinitive azonban nem fejez ki progresszív aspektust. Az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, amelynek van kezdete és vége. Ez az átalakulás az elmétek szellemében történik, amelyet az igazság sokkal mélyebb szinten ébresztett fel, mint a pusztá intellektuális vagy tudományos beleegyezés. Gyakran azt hittük, hogy az információnak a fejből kell a szívbe cseppennie; de ez éppen fordítva van. Jézus azt mondja a János 7:37-ben: „Ha elhiszitek, hogy én vagyok az, amiről az Írás szól, akkor felfedezitek, hogy ti vagytok az, amiről én szólok, és élő vizek folyói fognak kiáradni legbensőbb lényetekből. Az emberiség szelleme soha nem volt fertőzött, akárcsak a vízjel a papírjegyen. Az elveszett pénzérme soha nem vesztette el eredeti feliratát és képét [lásd még Jakab 3:9]. Az elmét fátyolozta el a sötétség. Elsötétült az értelmünk. Gondolataink a lélek birodalmának támpontjára szűkültek, önmagunk és egymás megismerése csupán test szerint történt. Ézs 55:8-11. Semmi baj nincs a tervezésünkkel vagy a megváltásunkkal. Rosszul gondolkodtunk. Annak érdekében, hogy*

gondolataink megmeneküljenek a sötétség uralmából, Jézus, mint Isten megtestesült képe és hasonlatossága, elment a legsötétebb pokoli rémálmunkba, és szembenézett a legkegyetlenebb ítéletünkkel és félelmeinkkel, és meghalt a mi halálunkkal. Ez az a misztérium, ami korszakokon és nemzedékeken át el volt rejtve, a mi megdicsőülésünkre. Azért lettünk övele együtt megfeszítve, hogy abszolút lezáruljon minden olyan hivatkozás, amely Ádám bukása következtében önmagunkra vonatkozott. És miközben halottak voltunk bűneinkben és vétkeinkben, Isten övele együtt megelevenített, felemelt és leültetett minket Krisztusban. Most mindnyájan fedetlen arccal szemlélhetjük az Úr dicsőségét, mintegy tükör által. És gyökeresen átalakuljon a gondolkodásunk, hogy újra felfedezzük az ő képét és hasonlatosságát, amelyet teljesen megváltott bennünk.)

Ef 4:24 Maradjatok¹ teljesen elmerülve² ebben az Isten által felülről megformált új személyben. Isten képére és hasonlatosságára lettetek teremtve. Erről szól a megigazultság és az igazi szentség.

(A kopulatív partikula kai¹, mint a και ἐνδύσασθαι, folytatja az előző 3 mondatban kifejezett gondolatot. Az ige, ἐνδύσασθαι endusasthai [mint a 22. versben], ismét aorisztikus középső főnévi igenév, amely az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, kezdettel és véggel. Továbbá Lukács 9:24 A saját magunk által alkotott „én” épségben tartásával próbálkozni, eleve veszett ügy. „Elveszíteni” önmagatokat bennem, azt jelenti, hogy felismeritek, hogy én vagyok a forrása annak, akik eleve vagytok. Ez a ti megmentő kegyelmetek. A Lukács 24:49-ről szóló jegyzeteim: az öltözködési szabályaitok.)

3. fejezet

3:1 Ó, galaták, galaták! Teljesen elvesztettétek a józan eszeteket? Nem látjátok, hogy a törvény megbabonázott benneteket, és elhomályosította a látásotokat, hogy eltorzítsa annak kinyilatkoztatását, amit Krisztus keresztje véghez vitt bennetek? Ezt olyan világosan előre hirdették az Írások. Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy nem győzött meg benneteket az igazság?

(Ő nem mint egy egyén halt meg, Ő a ti halálotokat halta! Ézsaiás 53:4-5)

3:2 Kérlek titeket, vitatkozzatok velem ebben a kérdésben: milyen alapon kaptátok a Szent Szellemet? Ajándékról vagy jutalomról beszélünk itt? Milyen üzenet gyűjtja fel a hitet? Az, hogy mennyire elítélt bűnös vagy, szinte maga a bukás, ahogy a törvény ezt kijelentette, vagy pedig az, amit Isten igaznak hisz rólad, ahogy ezt az evangélium kijelentette? Ne keverjük össze a kegyelmet a törvénnyel!

3:3 Látjátok, mekkora örültség lenne Szellemben kezdeni, azaz hinni a kereszt sikerében, majd aztán valamilyen örült oknál fogva visszaváltani „csináld magad” sebességbe! Mintha a ti saját cselekedeteitek bármit is hozzátehetnének ahhoz, amit Isten már megtett Krisztusban.

(A „csináld magad” üzemmód öngyilkosság lenne. Olyan, mintha szándékosan kiugranátok a csónakból, hogy megpróbáljátok átúszni az óceánt. Két fa van: a „csináld

magad” fája vagy az Élet fája. Két törvényrendszert képviselnek: a cselekedetek törvényét vagy a hit törvényét. Az előbbi azt jelképezi, hogy mit kell tennetek, hogy valamivé váljatok. A másik fa azt mutatja meg, hogy kik vagytok eleve, és mit tett Krisztus. A Golgota fája miatt szabadok lettünk annak lenni, akik eredetileg vagyunk. Szellem = hit; test = cselekedetek.)

3:4 Emlékezzetek arra, ahogy akkor éreztétek magatokat, amikor először éltétek át a hitet! Arra készültök, hogy ezt elcseréljétek vallásos szentimentalizmussal? Mindaz, amit eddig megnyertetek, elveszne.

(A törvény nem tölti be a hitet, hanem érvényteleníti, semlegesíti azt.)

3:5 Azt, amit Istentől kaptatok, annak tulajdonítanátok, amit tettetek, vagy annak, amit hallottatok? Vajon Isten a kiemelkedő erkölcsi normátok miatt jutalmazott meg, amikor extravagáns csodákat cselekedett bennetek és kiárasztotta a Szellemét rátok? Vagy inkább ahhoz van ennek köze, amit a kegyelem üzenetének tartalmában hallottatok? A hit forrása Istennek az emberért elvégzett tette. A hallásunk csatornáján fogadjuk be, amit Isten hite kinyilatkoztat.

3:6 Ábrahámnak nem volt semmi más jogalapja a megigazultságára, mint egyszerűen elhinni azt, amit Isten kinyilvánított felőle. Izsák Isten hitét igazolta, nem pedig Ábrahám erőfeszítéseit. Ez minden, ami közös bennünk Ábrahámmal.

(A megigazultság kijelenti, hogy Isten hite felelős az emberiség üdvösségéért, ami teljesen ellentétes azzal, hogy az ember maga csinálja ezt erkölcsi törvények betartásával!)

3:7 A következtetés egyértelmű. A hit és nem a test kapcsol minket Ábrahámmal.

(Nem a törvény, hanem a kegyelem a mi igazi származásunk. Izmael sokkal többet képvisel, mint pusztán a muzulmán vallást. Izmael jelképezi a test ügyleten erőfeszítését a hittal szembeni versenyben, vagyis a törvény és a kegyelem kevert üzenetének hirdetését.)

3:8 Az Írás prófétai módon előrejelzi, hogy a nem-zsidó népek tömegei fognak megigazulni hit által, és nem erkölcsi törvények betartása által. Az Evangélium eredete benne van Istennek Ábrahám számára adott kinyilatkoztatásában. Isten előre látta, hogy minden nemzet a hitnek ugyanabba az alapelvébe van belefoglalva, mint aminek Ábrahám az úttörője volt. „*Bened a föld minden nemzete egyformán képviselteti magát a hit áldásában.*” [Teremtés 22:17]

(Valóban megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a homokot a tengerparton. A magod elfoglalja ellenségeinek kapuját, [Ter 22:18] és a te magod által mondanak áldást önmagukra a föld minden nemzetségei. A hit szerinti megigazultság az evangélium kinyilatkoztatása. „Az igaz Isten hitéből él”. [Róm 1:17; Hab 2:4] A hit általi megigazulás határozza meg az életeteket!)

3:9 Ahogyan Ábrahám, úgy most mi is a hit áldásában találjuk meg forrásunkat.

3:10 A hittal nyilvánvaló ellentétben a törvény az átok ereje. Amint meg van írva: „*Mindenki, aki nem teljesíti a törvény aprólékos követelményeit, még a legkisebbet is, az*

már elítéltetett.” (Második Törvénykönyv 27:26)

3:11 Habakuk meggyőzően megerősíti, hogy az Isten hite szerinti megigazultság az egyetlen alapja az életnek. Ezzel még a lehetősége is megszűnik az erkölcsi magatartáson alapuló megigazulásnak az Isten előtt. (Hab 2:4; 3:7-19)

3:12 A törvénynek és a hitnek semmi köze egymáshoz. A törvény az ember cselekedeteit és a tapasztalatait veszi úgy, mint ami meghatározza az életét.
(A hit Istennek a cselekedetét, a teremtésének bennünk való helyreállítását veszi úgy, mint ami meghatározza az életünket.)

3:13 Krisztus megváltott minket az átoktól, amely a törvény megtartásának elmulasztása miatt következett be. Keresztjében önmagára koncentrált az emberi nem teljes átkát. Azzal, hogy halálra adta magát, a saját személyében magába szívta és feloldotta az átok borzalmait. Az Írás kijelenti, hogy bárki, aki a fán függ, megtestesíti az átkot. (Második Törvénykönyv 21:23)

3:14 Krisztusnak ez a tette szabadította fel Ábrahám áldását¹ a pogányokon². Most szabadok vagyunk, hogy fogadjuk a Szellem áldását¹.
(Az Isten hite szerinti megigazultság Krisztus elvégzett munkájában áll fenn, és nem a mi viselkedésünk jutalmaként. Krisztus engedelmessége miatt a Második Törvénykönyv 28 elavult! [Rom 5:19; Ef 1:3] A nem zsidó népek tömege².)

3:15 Mindannyian tisztában vagyunk a ténnyel, hogy polgári ügyekben egy végrendelet, miután jóváhagyták, mérvadó, és később nem módosítható.

3:16 Fel van jegyezve, hogy az ígélet, mely az Isten hite szerinti megigazultság áldása, Ábrahámnak és az ő magvának adatott, egyes számban, így ki van zárva a saját erőfeszítése, amit Izmael születése érdekében tett. Izsák, az ígélet gyermeke és nem a test gyermeke, tükrözi a Messiást.

3:17 Ez az én érvelésem: Isten 430 évvel a törvény megadása előtt jóváhagyta az ígélet szövetségét Krisztusban. A törvény később nem cserélte le az ígéletet.
(Isten Krisztusban megtestesült hite az egyetlen alapja az emberiség felmentő ítéletének, és soha nem helyettesíthető saját, önigazolási képességünkkel. Lásd Róm 4:25)

3:18 A törvény és az ígélet összeegyeztethetetlenek. Az egyik rendszer semmissé teszi a másikat. Isten ígélet által, és nem viselkedése jutalmaként örököszt ajándékoz Ábrahámnak.

3:19 Akkor hát mi a haszna a törvénynek? A törvény úgy tett nektek szívességet¹, hogy abban lett elhelyezve², mintegy mérővesszőként tükröződve³, mintegy áthidaló rendelkezésként az, ami által az emberek tudatára ébrednek annak, hogy nincsenek

összhangban azzal, amire teremtve lettek, de ugyanakkor meg is mutassa nekik a Megváltó ígérését, a messiási magot! Ez mennyei hírnökök által adatott Mózesnek.

(Pál itt a **charin**¹ szót használja - Isten a törvényt eredeti identitásunkat tükrözve, arra emlékeztetőként ajándékozta nekünk. A **prostithemi**² szó azt jelenti, hogy az arca elé állított; mint egy tükör. A **parabasis**³ szó szabványra/mércére utal; a **para**, közelség és az alap, lábnyom szóból; így a standard szabályhoz képest nyilvánvalóvá vált, hogy az emberiség nincs összhangban az alapértelmezett beállításokkal.)

3:20 Ábrahámnál nem volt közbenjáró, csak Isten volt ott.

(A mózesi törvény a „bukott elme” nyelvét használta, és közvetítőket - a lévita papságot - igényelt, mert ez egy olyan megállapodás volt, amelyben az emberiségnek és Istennek is volt egy része. Az emberek része az volt, hogy engedelmeskedjenek a parancsolatoknak, Isten része az volt, hogy áldja meg őket. Isten szövetsége Ábrahámmal kegyelmi szövetség volt. Az ember Jézus Krisztusban Isten maga fogja teljesíteni az emberiség részét, és így nincs szükség közbenjáróra önmagán kívül. Lásd Zsid 6:17 A megtestesülésben Jézus betölti mindkét részt: azt, amit Isten parancsol, és azt, amit úgyszólván „én teszek”.
Melissa Perez)

3:21 A törvény semmiképpen sem áll szemben Isten ígéréssel. A törvény megléte szinte kétségbeesetten kiált egy olyan Megváltóért, aki mintegy a saját életét adja az emberbe. Az Ő élete bennünk felszabadítja az általa kapott megigazultságunkat. Erre a törvény totálisan képtelen volt! Ha az ember a törvény által képes lett volna megigazulni, akkor semmi szükség sem lett volna az ígéretekre.

(„Mert ha bármilyen szabály megtartásának lett volna ereje arra, hogy életet hozzon létre bennünk, akkor erre az időre már biztosan elértük volna ezt.” - A Message fordítás. Róma 5:6 „Isten időzítése teljesen tökéletes volt. Az emberiség a leggyengébb volt akkor, amikor Krisztus a halálunkat halta - teljes csődben voltunk a saját magunk megmentése érdekében tett erőfeszítéseink terén.”)

3:22 Az Írás arra következtetésre jut, hogy kivétel nélkül minden ember ugyanabban a kényszerhelyzetben van: a bűn foglya. A hit azonban mindenki számára elérhető közelségbe hozza az azonnali szabadulás ígérését. Jézus Krisztus teszi lehetővé mindenki számára, hogy elhiggye azt, amit Isten hisz az ő megigazultságukkal és helyreállított ártatlanságukkal kapcsolatban.

(Lásd Róma 3:22 Jézus az Isten emberbe vetett hitének megtestesülése. Az Isten megigazítása most úgy jelenik meg, hogy mindenki higgyn, függetlenül attól, hogy kik ők, nincs semmi különbség.) Az emberiség ugyanazon tömege, akik egykor a bűneik miatt egy alacsonyabb rendű identitásra lettek korlátozva, most megajándékozottak lettek a felmentő ítélettel, Jézus Krisztusnak az ő felszabadításukért fizetett váltságdíja alapján.
[Róm 3:22-24])

3:23 A törvényhez voltunk kötve, annak korlátozó hatásának fogságában tartottuk magunkat, amíg a hit kinyilatkoztatása meg nem érkezett a megmentésünkre.

3:24 A törvény úgy viselkedett, mint egy rabszolga, akit arra rendeltek ki, hogy őrizze gazdája gyermekeit, amíg azok nagykorúvá nem válnak, amikor majd Krisztusnak sokkal hasznosabb iskolájába járnak, és ott megtalálják a hitben kijelentett és jóváhagyott megigazultságukat.

3:25 Most, hogy megérkeztünk a célunkhoz, a prófétai útjelző tábláknak és útmutatóknak már nincs további haszna. A hit lépett a minket őrző rabszolga, vagyis a törvény helyére. Most, hogy eljött a hit, a törvény nem lényeges többé.

3:26 Amit Jézus Krisztus hisz rólatok, az az igazság az ember helyreállított fiúságának végső megerősítése. Az ő hite az egyetlen érvényes támpontja a ti hiteteknek!

3:27 Krisztusban elmerülni annyit jelent, mint teljesen Őbelé öltözködni. Ő a ti vadonatúj ruhatáratok, amely megerősíti a fiúságotokat.

(Mostantól a pelenkanapok véget értek. „A saját megigazultságunk, amelyet a törvény megtartására tett erőfeszítéseinkkel mérünk, szennyes rongyokhoz hasonlít.” Ézsaiás 64:6)

3:28 Semmi sem hasonlít a korábbi identitásokra, mint zsidó vagy pogány, szolga vagy szabad, férfi vagy nő, Billabong vagy Gucci márka, most már mindannyian a Krisztussal való egységben vagytok meghatározva. Jelentőségetek nagysága Ő maga, aki gyönyörűvé tesz benneteket.

(Őbenne eltűnik a különbségtétel zsidó és pogány, rabszolga és szabad ember, férfi és nő között. Mindannyian egyek vagytok Krisztus Jézusban. Weymouth fordítás)

3:29 Mivel Krisztus az ígéret magva, ezért csak a megtestesülés által övele megtörtént egyesülésünk felismerésével értjük meg, hogy mi is egyformán kapcsolódunk Ábrahámhoz és az ígéret örökösei vagyunk. A hit és nem a test kapcsol bennünket Ábrahámhoz.

(Ugyanezen hit által örököljük az ő megigazultságát.)

4. fejezet

4:1 Az örökösnek, amíg csak csecsemő, semmibe sincs több beleszólása, mint a rabszolgának, még akkor sem, ha valójában már minden az övé.

(A legjobb, amit a törvény tenni tudott, hogy megerősítette: az ember a bűn rabszolgája.)

4:2 Az apja által meghatározott időpontig, amikor hivatalosan is fiúi rangra emelkedik, házi felügyelet és házirend alatt marad.

4:3 Pontosan így volt ez velünk is. Csecsemőként elraboltak minket és a törvény fogságába zártak bennünket.

(Ez egy alsóbbrendű gondolkodásmód Ádám bukásának következményeként.)

4:4 De aztán felvirradt a nap: az idő legteljesebb csúcspontja. Minden, amit előre

megmondtak a próféták, az Krisztusban beteljesedett. A Fiú megérkezett Apánk megbízásából. A bolygóra szóló törvényes útlevele az anyja méhében volt. Pontosan a miénkhez hasonló emberi testben élt, a törvény ugyanazon vizsgálatának alávetve az életét.

4:5 Megbízása az volt, hogy az emberi nemet a teljesítmény törvényrendszeréből kimentse, és hogy Istenben való igazi fiúságunk kinyilatkoztatását kihirdesse.
(És most újra felismertük az igazi fiúi állapotunkat. [János 1:12; lásd János 1:11-14] „Nem olyan volt, mintha egy idegen bolygóra érkezett volna, hanem a sajátjára jött, de az övéi nem ismerték fel. [Zsoltár 24:1] De mindenkit, aki felismerte, hogy egy Ővele, meggyőzte arról, hogy Ő maga, Jézus az emberek eredeti élete, és ezért Ő igazolja bennünk, hogy az Ő leszármazottai vagyunk. Ők azok, akik túl a természetes fogantatásukon, felfedezik Istenből való származásukat. Az ember Istenben kezdődött. Nem a szüleink találmánya vagyunk. A láthatatlan örök Ige hirtelen látható formát ölt. Megtestesülés. Őbenne és mibennünk. Isten örök gondolatának legpontosabb kézzelfogható megjelenése az emberi életben jut kifejezésre. Az Ige emberi lényvé lett. Mi vagyunk a lakcíme. Ő bennünk lakik. Elragadj a tekintetünket. A dicsőség, amit látunk, nem egy vallásos utánc. Ő a hiteles egyszülött, aki csak Istentől született. Őbenne ismerjük fel az igazi kezdetünket. A Dicsőség, amit Ádám elvesztett, visszatér. Teljességében. Csak a Kegyelem képes ilyen teljes összefüggésben közölni az igazságot.)

4:6 Azért, hogy megpecsételje fiúságunkat, Isten megbízta a fiúság Szellemét, hogy visszahangozza szívünkben: „Abba!” Most tehát lényünk legbensejében felismerjük Őt, mint igazi és nagyon drága Édesapánkat.
(Apánknak a Fiában kinyilatkoztatott eredeti élete az az élet, amelyet most a Szellem él bennünk. [Róma 8:14] A rabszolgaság a fiúi lét oly’ szegényes helyettesítője. Teljesen ellentétesek. Az egyik erőszakosan irányít a félelem által. A fiúság ellenben gyengéden válaszol Abba Apunak. [Róma 8:15] A Szelleme rezonál belül a szellemünkkel, megerősítve a tényt, hogy Istentől származunk. [Róma 8:16] Mivel az Ő leszármazottai vagyunk, a jogos örökösei, Isten maga a mi örökrészünk, akit Krisztussal együtt, közösen örököltünk. [Róma 8:17])

4:7 Látjátok, milyen ostoba lenne egy fiútól rabszolga mentalitással leélni az életét? A fiúságotok feljogosít arra, hogy azonnal részesüljete Isten örökségének teljes gazdagságában, ami Krisztus miatt a tiétek.
(A törvényeskedés minden álruhájában ellentmond a fiúságnak. A fiúság nem eladó.)

4:8 Ami igazán megdöbbsent engem, az az, hogy ti, pogány hívők, milyen hiszékenyek vagytok, mivel teljesen összekavarjátok magatokat leuraló zsidó rítusokkal. Úgy értem, hogy tudtok mindent arról, ahogy a Krisztus előtti időkben képzeletbeli istenek rabszolgaságában éltetek a pogány hiedelmeitek szerint.

4:9 Időközben megismertétek az igazi Istent, ellentétben képzeletetek istenével. Ami azonban a leglényegesebb, felfedeztétek azt, hogy Ő mindvégig ismert benneteket. Mindezek után, hogy vonzódhattok ismét a vallási megtévesztés szálnalmas elveihez?

Nem számít, hogy milyen áruhában jön a törvényeskedés, akár pogány vagy zsidó formában, ugyanazt a rabságot hozza magával.

4:10 Aztán hirtelen ott vannak a különleges napok, hónapok, időszakok, valamint az éves ünnepek, amelyeket lelkiismeretesen megünnepeltek. Ez nem más, mint babonás vallásos érzület.

4:11 Aggódom, hogy minden, rátok pazarolt szenvedélyem hiábavaló lesz.

4:12 Kérlek benneteket, utánozzatok engem abban a meggyőződésben, hogy a zsidó szokások, mint a valóságnak csak az árnyékai, már idejétmúltak! Pontosan ugyanabban a csónakban evezünk, tényleg nem rólam szól ez az egész, hanem rólatok.

(Zsidó vagy pogány háttérünk nem számít semmit. Nem azért vagyok itt, hogy szavazatokat nyerjek vagy veszítsek magam és a szolgálatom számára. Ez az evangélium az én sürgető ügyem.)

4:13 Soha nem alkudtam meg, ha az evangéliumról volt szó, az első naptól fogva, amikor találkoztunk, még akkor sem, amikor fizikailag akadályoztatva voltam, ez nem terelte el a figyelmemet az üzenetről.

4:14 Emlékezzetek, milyen vendégszeretőek és érzékenyek voltatok velem, legyengült állapotom ellenére! Ahelyett, hogy szégyenkezve és taszítva éreztétek volna magatokat, ugyanolyan tisztelettel bántatok velem, mint egy mennyei hírnökkel, mint amilyet Krisztus Jézusnak mutattatok volna.

4:15 Akkor annyira túlradó hálával voltatok felém, hogy örömmel nekem adtátok volna, ami a legértékesebb számotokra, még saját szemeteket is, hogy megkönnyebbüljek kellemetlen állapotomban. Micsoda gyengéd szeretettel voltatok felém!

4:16 Ó, jaj! Hogyan lehetséges, hogy ugyanaz az igazság, ami akkor összekötött bennünket, most az ellenségekké tesz?

4:17 Azok az emberek, akik engem az ellenségeiteknek állítanak be, a károtokra teszik ezt: nagyon buzgók abban, hogy elszigeteljének benneteket tőlem, és így a zsidó érzületük felé mutatott lelkesedéseitek növelje a vallásos egójukat.

(Nem látjátok, hogy a törvény és a követői nem magatok miatt szeretnek benneteket. Minden vágyuk saját magukra irányul.)

4:18 Ha a lehető legjobb ügyért akartok lelkesedni, akkor lelkesedjétek a kegyelemért! Becsapjátok magatokat, ha kedvesek vagytok velem, amikor veletek vagyok, de a hátam mögött értük buzgólkodtok. Ez nem rólam szól, benneteket féltetek. Az üzenet a legfontosabb, nem pedig valakinek a magánügye.

4:19 Drága kicsiny gyermekeim, oly féltékeny szeretettel nézlek titeket, mint anya az újszülött csecsemőjét! Egyszer már megszülettek benneteket az evangéliumom által.

Most újra ugyanazokat a szülési fájdalmakat érzem. Azért vajúdok, hogy Krisztus teljes felismerése kiformalódjon¹ belül bennetek.

*(A **morpho**¹ szó azt jelenti, hogy formába önteni, a meros-ból származik, ami forma vagy rész; észre kell venni, hogy a szó, amit bűnnek fordítanak, a hameros, azt jelenti, hogy forma nélküli vagy a kiosztott része nélkül; metamorpho együtt a formával.)*

4:20 Vágyom arra, hogy most veletek legyek! Azt akarom, hogy halljátok a sürgetést a hangomban! Bárcsak meg tudnálak győzni benneteket arról, hogy a törvény zsákutca!
(Minden saját erőfeszítéseitek, hogy hozzáadjatok valamit ahhoz, amit Isten már tökéletessé tett bennetek Krisztusban, csak időpocsékolás. Olyan, mintha megpróbálnátok újra feltalálni a kereket.)

4:21 Mivel annyira izgat benneteket a törvény, értsétek meg, kérlek, a prófétai üzenetét is:

4:22 A törvény rögzíti a tényt, hogy Ábrahámnak két fia született: az egyik egy rabszolgánytól, a másik egy szabad nőtől.

4:23 Az egyik test szerint a „csináld magad” program szülötte, a másik hit által ígéretből lett.

4:24 A két fiú történetében van egy párhuzamos jelentés: két rendszert képviselnek, a cselekedeteket és a kegyelmet.

4:25 A Sínai egy arab sziklás helység, amit Hágár után neveztek el, az ígélet földjén kívül. A mózesi törvénnyel való kapcsolata Jeruzsálemet, mint a zsidó törvényeskedés fővárosát tükrözi. Hágár a cselekedetek törvényének anyja. [*„Csináld magad” vallás.*]

4:26 De a felülről való anya, az emberiség igazi anyja a kegyelem, a szabad Jeruzsálem. Ő az ígélet anyja.

4:27 Mert meg van írva: „Örvendezz, ó, gyermektelen! Ünnepelj, mint egy korszakváltó esemény beköszönteikor! Mert bár még soha nem vajúdtál korábban, a gyermekeid száma messze felülmúlja azét, akit a törvénynek adtak férjhez.”
(Házások a törvény szerint. Ézs 54:1; lásd még Róm 7:1-6)

4:28 Mi Izsákhhoz hasonlítunk: a hitből születünk, az ígélet a mi szülönk.

4:29 Ahogyan a test gyermeke üldözte a hit gyermekét, úgy most ezek a keresztény áruhába öltözött jeruzsálemi zsidók is zaklatni akarnak titeket.

4:30 Az Írás azonban egyértelmű: „Távolítsd el a rabszolga anyát és a fiát. A rabszolga fiú nem örökölhet a szabad fiúval együtt.”

(Pontosan ugyanilyen módon szabaduljatok meg radikálisan a gondolkodásotokban a rabszolga anya és gyermeke mentalitástól. A világosság erőfeszítés nélkül oszlatja el a sötétséget.)

4:31 Ismerjétek fel, hogy kinek a gyermekei vagyunk, testvéreim: nem a rabszolga anyának, nem a törvénynek a gyermekei vagyunk, hanem a szabad anyának a gyermekei. A kegyelemtől születtünk.

5. fejezet

5:1 Krisztus határozza meg a hiteteket. Ő a ti szabadságotok, ezért mindattól megszabadít, amitől a törvény soha nem tudott szabaddá tenni! Ebben a szabadságban találjátok meg szilárd alapokat! Ne hagyjátok, hogy a vallás ismét elbuktasson benneteket, szabályok és kötelezettségek rendszeréhez kötve titeket!
(Ebben a párhuzamban Krisztust jelképezi Sára, a hit anyja, aki megszült benneteket a feltámadásban. A sziklából vésett sír jelképezi Sára halott méhét. 1Pét 1:3)

5:2 Én, Pál, azon a véleményen vagyok és hivatkozhattok is rám: ha újra azt fontolgatjátok, hogy a körülmétkedés szükséges az Isten előtti állapotok javításához, akkor Krisztusnak nincs semmi jelentősége a számotokra. Akkor akár teljesen ki is törölhetnétek őt az életetekből.
(Azzal, hogy még mindig ragaszkodtok bármilyen zsidó érzéshez, mint a szombat megtartása stb. ugyanezt a hatást éritek el.)

5:3 Kategorikusan kijelentem, hogy ha a körülmétkedést a megigazultság elnyerésének eszközeként támogatjátok, akkor azonnal kötelelővé lesz az egész törvény megtartása.
(Aki 'á'-t mond, mondjon 'bé'-t is!)

5:4 A törvény általi megigazulásnak semmi köze a kegyelem általi megigazuláshoz. Teljesen ellentétesek. Amilyen lehetetlen, hogy valaki egyszerre egy időben két, egymással ellentétes irányba utazzon, ugyanúgy Krisztus is értelmetlenné válik annak, aki továbbra is a törvény alapján keresi a megigazulást.

5:5 Meg vagyunk győződve, hogy abszolút semmi haszna sincs senkinek abból, ha testileg keresi a megigazulást. A megigazultság egy szellemi dimenziójú valóság és csak hit által lehet elfogadni¹. Amit Isten hisz, kizárólag az a mi hivatkozási alapunk.
*(Bármilyen más alap a megigazultságra teljes reménytelenségben hagyja az embert. Az **apekdechomai**¹ szót gyakran úgy fordítják, hogy várni; az összetevők azonban kedvező elfogadásra utalnak; **apo**, belőle, **ek**-ből, és **dechomai** megragadni, vendégszeretettel fogadni, átölelni.)*

5:6 Isten azt hiszi, hogy mi teljes mértékben képviselve vagyunk Krisztusban, ami kiveszi

az egyenletből a körülmetélkedést vagy a test bármilyen hozzájárulását. A szeretet táplálja a hitet, és mozgásba hozza a hitet. *(Könnyű a szeretetnek hinni.)*

5:7 Úgy indultatok el, mint egy sportoló egy küldetésre, ki zavart meg benneteket? Úgy tűnt, teljesen meg vagytok győződve az igazságról.

5:8 Isten nem zavarodott össze veletek kapcsolatban. Ő nevezett el titeket!

5:9 Még a legkisebb mennyiségű élesztő hatását is lehetetlen elrejtteni. Az erjedési folyamat azonnal beindul. *(Egy kis törvényeskedés is megrontja az ember egész életét.)*

5:10 Ezeknek a 'törvényt szerető' embereknek a beavatkozása ellenére továbbra is meg vagyok győződve arról, hogy hasonlóan gondolkodunk az Úrban. Nem számít, hogy ki milyen magas pozíciót tölt be, ne hagyjátok, hogy a rangja megzavarjon benneteket! Az általuk hirdetett törvény maga az ítéletük. *(Az erjedési folyamat elkerülhetetlen, ha törvénykező gondolkozásmódok van.)*

5:11 Lealkudjak a kereszt üzenetéből, és hirdessem a körülmetélkedést, csak azért, hogy elkerüljem az üldöztetést? Micsoda örültség lenne ez!

(Ez az egész kérdés arra vezethető vissza, hogy vagy azt gondoljuk, hogy a megigazulás valaminek az eredménye, amit még nekünk meg kell tennünk, vagy annak a tudatában vagyunk, hogy ez valami olyannak az eredménye, amit Isten már megtett.)

5:12 Ezek az emberek, akik annyira körül akarnak metélni benneteket, inkább a törvénykező befolyásukat metéljék ki az életetekből!

5:13 A helyreállított identitásotok határozza meg a szabadságotokat, barátaim. De a szabadság nem azt jelenti, hogy most már szabadon alkalmazhatjátok újra a törvényt. Éppen ellenkezőleg, szabadságotok az egymást szolgáló szeretetben fejeződik ki a legteljesebben. Amennyire szabadok vagytok a törvénytől, olyannyira legyetek rabszolgái a szeretetnek!

(Legalább végre szabadok vagytok azt az életet élni, amire eredetileg teremtve lettetek.)

5:14 A szeretet már betöltötte a törvényt: ez a törvény lényege. Embertársatokat lássátok önmagatokkal egyenlő értékűnek!

(Amiről újra és újra bebizonyosodott, hogy a „csináld magad” módszer, vagyis a jó és gonosz tudás fájának alkalmazásával teljesen lehetetlen megvalósítani.)

5:15 A törvénykező gondolkodásban a legjobb erőfeszítések is előbb-utóbb vizályaiban végződnek: visszavágni a másiknak, tönkretenni, lerombolni egymást, felfalni, elpusztítani egymást.

(Ez nagyon durva! Nézzétek meg, hogyan pusztítja el a válás a szerelemben szőtt álmokat! Egykori üzleti partnerek harcolnak egymással a bíróságon. Gondoljatok csak bele, hogyan válik értéktelenné az élet egy háborúban!)

5:16 Ez a következtetésem: a Szellem uralkodjon a mindennapjaitokban, és majd csak figyeljétek meg, hogyan győzi le a test sóvárgásait!

(A Szellem elégedett a szeretet törvényével, a kegyelem kijelentésével. A test pedig arra törekszik, hogy 'csináld magad' módján igazolja és elégítse ki magát. A hit legyőzi a testet.)

5:17 Amíg a cselekedetek törvénye munkálkodik az elmétekben, addig ez katalizátora lesz a katasztrófának. Olyan, mintha háborús zóna közepén fogságba estetek volna, hiszen szeretnétek megtenni azokat a dolgokat, melyekre teremtettségetektől fogva eleve vágyakoztok. De a test erős ellenállásba ütközik azzal szemben, amit a szellem kíván.

(A két fa a test és a szellem. Két ellentétes rendszer erőhatását adják, két különálló gondolkodásmódot. Míg az élet fája a nekünk tervezett belső életünket képviseli, addig az 'Én-nem-vagyok' fa, vagy amit én 'csináld-magad' fának nevezek, nem a valódi énetek. Akárcsak az influenza. Lehetek vírushordozók, de az influenza maga nem ti vagytok. Pál összehasonlítja a szereteten keresztül munkálkodó hit általi megigazultság gyümölcsét a test cselekedeteivel és a kötelességtudaton, az akaraterőn és büntudaton alapuló teljesítménnyel. Lásd Róma 3:27, továbbá Róma 7. És ne feledjétek, a háborúnak vége. Már megnyertük. Foglaljátok le gondolataitokat a trónterem valóságával. Kol 3:1-3. Győzelmetek Jézus diadalán nyugszik. Lásd Ef 6 és 2 Kor 10:3-6, valamint 2Kor 12:7-10 a Tükör Bibliában.)

5:18 Megismerni hitetek szellemének készítését¹ egyet jelent azzal, hogy szabadok vagytok a személyes teljesítmény törvényétől.

*(Az **agethe**¹ szó, az agoo szóból, a jelen idő passzív idejében áll - folyamatos készítés. Lásd Gal 3:3)*

5:19 Ahol a törvényeskedő, ítélkező magatartás uralkodik, ott jellemzően a szexuális bűnök burjánzanak. Minden megengedett: házasságtörés, kicsapongás és felháborító engedetlenség.

5:20 Aztán ott van az önmagunkról alkotott torz kép imádata, ami a bálványimádás lényege. Kábítószerek, gyűlölet, állandó konfliktusok, féltékeny gyanakvás, erőszakos dühkitörések, mindenki csak a saját hasznára tör a gyilkos versengésben, mások eltiprása, hogy a csúcsra jussanak, széthúzás, eretnokség, és az emberek elméjének manipulálása hamis tanításokkal.

(A test nem a ti 'alacsonyabb rendű természet'-etek. Ez az 'Én-nem-vagyok' fa rendszerének gyümölcse. Ez egy olyan gondolkodásmód, amelyet a hiányérzet irányít, és kétségbeesetten próbáljátok puszta akaraterőből, a Forrásotoktól függetlenül megcsinálni az életet.)

5:21 Olyan szomorú kép ez egy olyan életről, amelyet az irigy önsajnálata, a gyilkosság, a részegség, a mámoros könnyelműség és a bujaság emészt fel, az ebből fakadó veszekedésekkel és féltékenységgel együtt. Ahogy már korábban is mondtam: akik ilyen életmódot folytatnak, azoknak semmi közük Isten Királyságához.

(A krisztusi élet tekintélye szembeszáll a test uralmával, és legyőzi azt.)

5:22 A ti szellemetek erőfeszítés nélkül termi a szeretet, az öröm, a béke, a türelem, a kedvesség, a jóság, a tisztesség, a szelídség és az önuralom gazdag termését. Ezek mindegyike egyesével feltárja a nekünk tervezett belső életünk ellenállhatatlan vonzerejét.

(Ezek nem elhalványuló, törékeny érzelmek, amelyeket az akaraterő termel. Ezek annak a gyümölcsei, amit a szellemetekben igaznak tudtok önmagatokról. A gyümölcs a fa fajtájának erőfeszítés nélküli, spontán megnyilvánulása. Pihenjétek meg annak tudatában és bizonyosságában, hogy kik is vagytok valójában.)

5:23 A törvényeskedés sem hasonlítani nem tud erre, sem ellenkezni nem képes vele. A szeretet ellen nincs törvény.

(A szeretet nem versenyez a törvénnyel. A szeretet abban rendkívüli, ahogyan a Krisztusi életet bemutatja.)

5:24 Azok, akik megértették, hogy megigazultságuk Krisztustól származik, és ez nem a törvény megtartásának képességéért járó jutalom, felfedezték, hogy testük, annak kényszerítő hatásaival és kívánságaival már Krisztussal együtt meg lett feszítve. (Gal 2:20; lásd még Gal 5:18)

5:25 Mivel a hit határoz meg bennünket, és nem a test, a Szellemtől vesszük a vezetést a mindennapi életünkben. Így lesz egy tekintély abban, ahogy élünk. Úgy haladunk sorban, mint a katonák. *(A Krisztusi élet az uralkodó tekintély az univerzumban!)*

5:26 Hagyjatok fel minden erőfeszítést arra, hogy megpróbáljátok lenyügözni egymást. A cselekedetek törvénye irigy összehasonlításra, és kicsinyes versengésre korlátozza az életeteket, míg a szeretet mindig a másik javát keresi. *(Ez teljes szabadságot jelent minden külső törvénytől.)*

6. fejezet

6:1 Testvérek és nővérek, ha valakin látszik, hogy megjövendölhető¹ a következő kudarca², mert egyszerűen túl sok terhet cipel, ti a hit szemszögéből állítsátok helyre az ilyen személyt az udvariasság és a kegyelem szellemében, miközben tartsátok saját hozzáállásotokat is ellenőrzés alatt. Egy törvénykező megközelítés mindig gyanakodva akarja vizsgálni a problémákat.

*(A **prolambano**¹ szó azt jelenti, hogy megelőlegezni, előre venni; **paraptoma**², a **para**, közelségből, hatásszférából kiindulva származik, és **pipto**, azt jelenti, hogy magasságot veszíteni, megállni a repülésben, elbukni. Ne feledjétek, hogy a kegyelmet képviselitek, nem a törvényt!)*

6:2 Ha valaki válláról le vesszük a terhet, azzal Krisztus törvényét teljesítjük.

(A kegyelem üzenete eltávolít a törvényhez kötődő minden terhet, például a büntudatot, a

gyanakvást, a kisebbségi érzést, a szégyent és a büntudatot.)

6:3 Bárki, aki másnak képzei magát, mint aki valójában, az egy hazugságban él.
(A törvény rendszere a színlelést támogatja. A kegyelem pedig feltárja a Krisztusban helyreállított valódi identitást.)

6:4 Most, a színlelés kényszerétől szabadon egyéni önmagatokat kifejezhetitek, egy látszat szerinti életre törekvő hamisítás nélkül. Értékeljétek úgy a saját magatartásokat, hogy ne legyen szükségetek mások megerősítésére, mintha valakinek engedélyeznie kellene az örömeiket.

6:5 Végző soron mindenki a saját életét éli, még akkor is, ha megosztjuk az életünket egymással.

6:6 A tanító és a tanítvány ugyanabból a forrásból merít. Egyformán részesülnek minden jó dologban. Az Ige, amit megosztanak egymással, azt tükrözi, ahogy különböző módokon visszahangzik bennük.

6:7 A szórakoztató műsor nem csapja be Istent. Ne hagyjátok magatokat félrevezetni, hogy később majd mindezekért Istent okoljátok, mintha Isten lett volna az, aki cserben hagyott benneteket! Az aratás mindig megmutatja, hogy milyen magot vetettünk.

6:8 A test nem versenyezhet a szellemmel. Ahogy Ádámnál 'csináld-magad' fa gyümölcse halált termelt, úgy az mind a mai napig azt termi, ellenben a hit a korszakokon átívelő élet szellemi gyümölcset, az isteni életet termi.

6:9 Minden jó cselekedetnek előre látható az aratása. Ne csüggedjünk el a köztes időkben! *(Győződjünk meg arról, hogy jó cselekedeteinket a szeretet vezérli, nem pedig a kötelesség. A hit a szeretet által működik, a kötelesség az akaraterő által.)*

6:10 Használjunk ki minden lehetőséget, hogy áldás legyünk mindenkinek, akivel csak találkozunk, anélkül, hogy elhanyagolnánk azokat, akikkel egy családban vagyunk a hit által.

6:11 Azért, hogy érezték a sürgetést hangomban, a következőket saját kezemmel és nagy betűkkel fogom írni:

6:12 Azok, akik a körülmetélkedésre sürgetnek benneteket, csak az üldöztetést próbálják elkerülni Krisztus keresztye miatt. Inkább népszerűek akarnak lenni zsidó társaik körében, és ezzel veszélyeztetik a keresztye üzenetét. Számukra csak a külső, testben megjelenő jel számít.

6:13 Még csak nem is annyira a törvény miatt aggódnak, csak dicsekedni akarnak testetekkel, annak jeléül, hogy sikeresen megszerezték benneteket a saját ügyük számára.

6:14 Dicsekedésem ne legyen másban, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által a világ megfeszítettett számomra, és én a világ számára. E világ vallási rendszerei és tapsviharai nem vonzóak számomra. Ami azokat illeti, számukra olyan vagyok, mint egy halott.

6:15 A Krisztusban való új teremtés érdemli meg a figyelmet, nem pedig az, hogy valaki körülmélet-e, vagy sem.

(Isten összekapcsolt bennünket Krisztusban. Amikor Ő meghalt, mi is meghaltunk, amikor feltámadt, Vele együtt feltámadtunk egy újjáteremtett életre.)

6:16 A Krisztussal való egyesülésünk határozza meg az ütemet, és tesz minket az igazi Izraellé, és nem az, hogy zsidók vagyunk-e vagy pogányok, körül vagyunk-e metélve vagy sem. Ó, micsoda békességet fedezünk fel az ő irgalmában! Ez a szabály az az új törvény, aminek úgy rendeljük alá magunkat, mint a mindennapi életünk vezérlőelvének.

6:17 Nem leszek többé nyugtalan. Már elég sebhely van a testemben, amelyek Jézus tulajdonává bélyegeznek engem.

(Azok a sebhelyek, amelyeket az evangéliumért való üldöztetésem miatt viselek, sokkal fontosabbak számomra, mint a körülméletlés sebhelye.)

6:18 Testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmének kinyilatkoztatása legyen a ti szellemetek fölött uralkodó erő! Ámen.

Fordította: Cseh Péter Mihály 2022.07.10 – 08.19. (Dr. Palavics József fordításának felhasználásával)